

Oponentský posudek
diplomové práce Jany Režné
Diplomatická ochrana

Diplomantka si vybrala tradiční mezinárodněprávní téma a zpracovala je způsobem, který nemůže nikoho nechat na pochybu o tom, že práce splňuje a v mnohém značně překračuje požadavky kladené na diplomové práce. Práce je přehledně členěna, autorka se věnuje všem podstatným otázkám souvisejícím s tématem. Jazykový projev, práci s literaturou i obsahovou náplň práce lze hodnotit jako skutečně zdařilou. Diplomantka jednoznačně potvrzuje, že se seznámila se standardy používanými ke zpracování odborného textu, používá jak primární, tak sekundární zdroje, při zpracování používá i nejrůznější prameny publikované při kodifikačních snahách na mezivládní a nevládní úrovni, s přehledem pracuje se soudními rozhodnutími, práci opravdu nechybí téměř nic a je jen málo detailů, které by mohly být vylepšeny. Na tomto místě musím zdůraznit, že některé mé kritické postřehy uvádím jen proto, že se mně práce opravdu líbí. S vyšší kvalitou práce přichází i vyšší kritičnost v hodnocení. To, co by průměrné práci nebylo vytknuto ani náhodou, může být uvedeno v posudku práce opravdu pečlivě zpracované. Dlužno podotknout, že jde skutečně pouze o drobnosti.

Jak jsem uvedl, práce je přehledně členěna, autorka se drží striktně osnovy a z hlediska členění práce a péči věnované jednotlivým částem mám jednu připomínku. Samotný závěr je podle mého názoru pouze odfláknut. Syntéza analyzované materie na půl stránce je patrně největší slabinou předložené práce. Kritiku jsem sice začal u závěru, je však třeba podotknout, že i úvod by snesl jisté úpravy a vylepšení. Autorka mohla například popsat způsob a metody použité při zpracování práce a stejně tak mohla v úvodu sumarizovat obsah zpracovávaných témat. Jistě by to pomohlo ještě většímu zpřehlednění práce.

K obsahu samotnému nemám příliš poznámek a zaměřím se pouze na některé postřehy. Prvním postřehem a doporučením autorce je, aby se zkusila před obhajobou seznámit ještě s názory autora, který není v Čechách tak neznámým a který se otázkami diplomatické ochrany a ochranou jednotlivce poměrně obsírně zabýval. Tímto autorem, jehož práce jsem v seznamu literatury nenašel, je Seidl-Hohenveldern a z hlediska popisované materie je zajímavé zejména jeho práce *International Economic Law* vydané u Kluwera. Drobnou připomínku mám i k citacím a doporučil bych autorce uvádět, že cituje z druhé ruky.

Necituje-li tak, omlouvám se, ale můj pocit je takový, že v některých případech cituje něco, co nepřiliš dobře prostudovala. Není to pouze Vattel, ale je to podle mého názoru i Georg Schwarzenberger, jinak by se totiž nemohlo stát, jako např. v poznámce č. 271, že jej označí za Schwanzenberga. Na s. 11 se objevuje rok 1948 v souvislosti s Vestfálským mírem, předpokládám, že je to jen překlep. Na straně následující tvrdí autorka, že zakladatelem pozitivismu byl v mezinárodním právu Jeremy Bentham. Obávám se, že se mýlí. Pozitivistou byl již Alberico Gentili a za otce pozitivně právní větve je v mezinárodním právu obecně považován Grotiův současník Richard Zouche. Takto bychom mohli pokračovat ještě dál, ale jak jsem uvedl výše, jde spíše o drobnosti, stejně jako v případě „Seznamu použitých úmluv“ mezi nimiž se to jen hemží i rezolucemi a deklamacemi a návrhy úmluv.

Jak jsem uvedl v úvodu, práce je zpracována velmi pečlivě a její úroveň rozhodně výrazně překračuje jiné diplomové práce. Proto je pro mne velkým potěšením doporučit ji k obhajobě, a to i přesto, že se nedomnívám, že by institut diplomatické ochrany byl tak vyčpělý, jak se diplomantka snaží tvrdit.